

ISKRICE

**Glasilo učencev Osnovne šole Spodnja Idrija
Šolsko leto 2022/2023**

Glasilo učencev Osnovne šole Spodnja Idrija
Šolsko leto 2022/2023, številka 1

Urednica: Nataša Hvala

Prispevki: učenci in njihove mentorice:

Dominika Jereb Skrt, Andreja Filipič, Erika Kovač, Ana Sever Božič, Mojca Vnuk, Vanda Trošt,
Nataša Hvala

Likovna oprema: risbe in izdelki učencev

Naslovnica: Meta Tušar, 8. a

Spodnja Idrija, junij 2023

UVODNIK

Šolsko leto se zaključuje in prav v zadnjih dneh so luč sveta ugledale tudi letošnje Iskrice, zopet bogate s svojo vsebino – z različnimi zapisi, literarnimi in likovnimi prispevki ter prispevki, ki so nastali za različne natečaje. Kaj prinašajo, si pogledjte sami, in predvsem uživajte. Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem učencem za trud in pripravljenost, da svoje delo delijo z drugimi, ter mentorjem, ki so jih pri tem spodbujali in jih usmerjali.

Na težko pričakovane in zaslužene počitnice pa se odpravimo z naslednjo zgodbo. »Pred davnimi časi je kralj na glavno cesto svojega kraljestva dal postaviti velik kamen. Nato se je skrtil in opazoval, da bi videl, ali bo kdo odstranili ta kamen. Nekateri izmed najbogatejših trgovcev in dvorjanov so prišli po cesti, videli kamen in šli naprej okrog njega. Mnogi izmed njih so se še nesramno pritoževali nad kraljem, ki ne počisti svojih cest. Nihče pa ni niti pomislil, da bi kamen umaknil iz ceste. Nato je po cesti prišel kmet z veliko košaro zelenjave. Ko se je približal kamnu, je odložil košaro in z velikim naporom odkotalil kamen s ceste. Ko je spet pobral svojo košaro, je na mestu, kjer je prej stal kamen, opazil mošnjiček. Odprl ga je in v njem našel pest zlatnikov in sporočilo, na katerem je kralj zapisal, da je zlato namenjeno tistemu, ki je odstranil kamen s ceste. Kmet se je tako naučil resnico, ki je mnogi izmed nas ne bomo nikoli razumeli: vsaka ovira v življenju predstavlja priložnost za izboljšanje.« (Vir: <https://www.motivator-potencialov.si/nauki-zgodbe-za-motivacijo/>)

Naj nam bo zgodba v spodbudo, da bomo zmogli v vsem in vseh dogodkih življenja videti nove možnosti ter da ne bi nikoli obupali.

Mentorica Nataša Hvala

Jernej Leban, 6. a

DRUGI RAZRED USTVARJA

»V letošnjem šolskem letu je nastalo polno barvitih likovnih izdelkov. Risalnih listov je bilo še premalo. Pri ustvarjanju nas je spodbujala učiteljica Dominika Jereb Skrt. Velikokrat so se nam zdele naloge zahtevne in nismo razumeli, zakaj učiteljica želi, da nekaj dopolnimo, dokončamo. Ob ogledu fotografij izbranih likovnih izdelkov (učiteljica ni fotografirala vseh) pa smo videli, da se je naš trud obrestoval in smo lahko ponosni na nastala likovna dela. Mapa likovnih izdelkov bo zagotovo lep spomin na drugi razred.«

Učenci 2. a

TO SMO MI

Risba/slika: Avtoportret – flomaster
Izdelki učencev 2. a razreda

NAŠI PORTRETI

Risba/slika: Avtoportret – črn flomaster, kolaž papir
Izdelki učencev 2. a razreda.

ZIMA

Slika: DOBRI MOŽJE – kolaž
Izdelki učencev 2. a razreda

ZIMSKO MESTO

Slika: ZIMSKO MESTO – črn flomaster, vodene barve
Slike učencev 2. a razreda

GOSPA ZIMA

Slika: GOSPA ZIMA – voščenske, vodene barve
Slike učencev 2. a razreda

SNEŽAK IN NJEGOVA METLA

Slikamo s kolaž papirjem v tehniki mozaika.
Izdelki učencev 2. a razreda

POMLAD

Slikanje: CVETOČI ŠOPKI – tempera

Slike učencev 2. a razreda

Slikanje: CVETOČI ŠOPKI – kolaž papir
 Slike učencev 2. a razreda

POMLAD

Risba: POMLAD – barvni flomastri
 Risbe učencev 2. a razreda

ŠTIRJE LETNI ČASI

Nika Rupnik

Andraž Kenda

Luka Burnik

Mojca Trček

Nika Gnejzda

Patrik Velikanje

Maja Gnezda

Tine Burnik

Julija Šinkovec

Filip Prezelj

Karin Podobnik

Nejka Lukan

Slika: ŠTIRJE LETNI ČASI – štiri različne tehnike

MI IMAMO RADI NAŠE MAME, DRUŽINO

Ko je učilnica polna same ljubezni. Valentinovo, Gregorjevo, materinski dan ...

Slika: MOJA DRUŽINA – črn flomaster, vodene barve

Karin Podobnik

Filip Prezelj

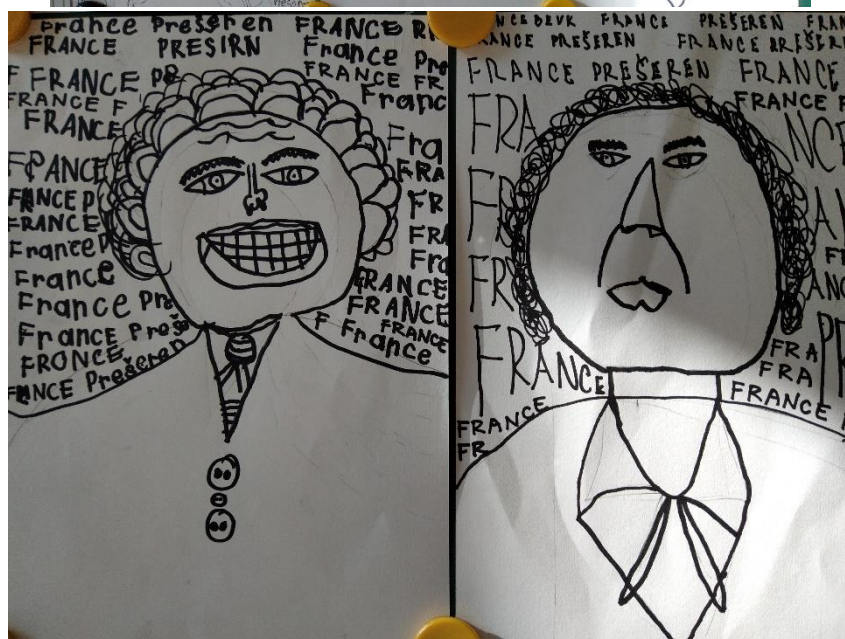

Patrik Velikanje

Maja Gnezda

Ko besede postanejo del risbe

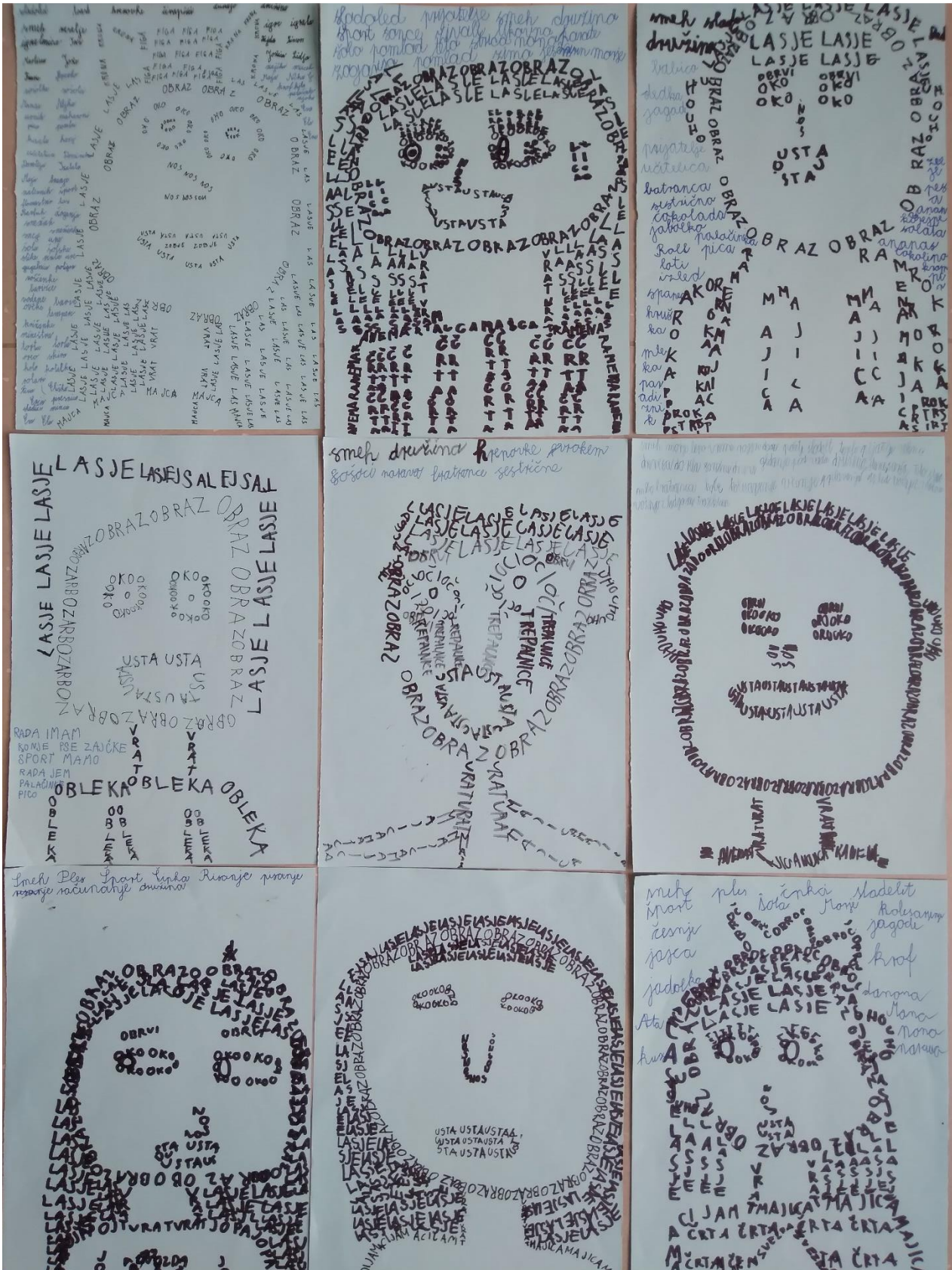
FRANCE PREŠEREN

Filip Prezelj

Luka Erjavec

BESEDNI PORTRET

Risba: BESEDNI PORTRET – flomaster, nalivno pero
Portreti učencev 2. a razreda

LIKOVNI NATEČAJ – VZGOJA ZA MIR

Maja Gnezda, 2. A

Mentorica: Dominika Jereb Skrt

Likovni izdelek je bil izbran na regijskem nivoju in se je uvrstil naprej na državni nivo.

Julija Šinkovec, 2. A

Mentorica: Dominika Jereb Skrt

NAŠ MALI ODER – slika, ki se postavi v prostor

Prostorsko oblikovanje: Scena – kolaž papir
Izdelki učencev 2. a razreda

GRAFIKA

Grafika: Poljuben motiv (Deževen dan, Sončen dan) – monotipija z barvnimi flomastri in alu folijo
Grafike učencev 2. a razreda

4. RAZRED

ČUDNA PESEM

Kaj pa mama
dela sama?
Doma je mama,
igra kar sama.

V gozdu je pica,
zraven je lisica.
Mama gre v gozd,
kjer je našla kost.

V gozdu sreča lisico,
ki se kobaca s plenico
Doma ima igro,
ki se igra z vidro.

Iris Podobnik, 4. a

LISICA

Vzamem hruško
in letim po puško.

Ko ustrelim lisico,
grem na pico.

Tam na hribu je mama,
tam na mizi pa salama.

V gozdu se odvija igra,
ki privabi še dva tигра.

Luka Gnjezda, 4. a

LISICA KMETICA

Lisica kmetica
ima igro tigro.
Mama salama
pride čez most.
Zagleda gozd.
Ojoj, most!

Andraž Alič, 4. a

SLONI

Sloni so veliki
in živijo v Aziji.

Vse živali plešejo,
samo kače pa se kregajo,
katera lepše pleše.

A ko pridejo sloni,
vso puščavo zablestijo.

Skupaj plešejo,
Da se kar kadi.

Ampak vsi so srečni
do konca svojih dni,
ker klarinet igra.

Izabela Novak, 4. a

V GOZDU

Naša lisica
je Mica.
Ona je mama,
torej salama.
Šla je v gozd,
ki je zelo gost.
Tam se odvija igra,
ki privabi tigra.
Naša Mica se je ustrašila
in je še tigra prestrašila.

Izabela Novak, 4. a

SANJE NOSIJO SONČNA OČALA

Sanje imajo sončna očala,
da jim ni vroče,
ko na morje grede
in ko z delfini plavajo.
Če se nam sanje dotaknejo očal,
postanejo lepe in tekoče kot morje
in še neznana prikazen morja
nas kot prijatelj objame.

In kadar je sanjam še vedno toplo,
Potihoma mimo naših src v posteljo grede.

Izabela Novak, 4. a

BARKA

Sanje imajo nevidne šale,
ki jih vidiš le v sanjah.
Ko obiščeš gusarje,
ki uživajo na barkah.

Ko barka odrine,
zvonec odbije.

Barka leti višje in višje,
nižje in nižje, dokler ne prispe.

Ko sanj je konec,
obrne se lonec.

Iris Podobnik, 4. a

POMLAD

Ptički žvrgolijo,
se pomladi veselijo.
Gnezdo spletajo
in si govorijo.
To gnezdo spletemo,
jajca znesemo.
In ptičke izvalijo.

Andraž Alič, 4. a

POMLADNE ROŽE

Niko zanima,
kdo rože na travniku zaliva.

Je to sosed Marko,
ki ponoči sprehaja psa?

Lahko je soseda Danjela,
ki veliko vode pridela.

Ali stric dež
zaliva rože na travniku?

Seveda, soseda že ne.

Luka Gnjezda, 4. a

TETA POMLAD

Roka zanima,
kdo že navsezgodaj
pomladne rože zaliva.
Je to sosed Urban,
ki na travnik hodi?

Povedal mu bom,
da rože ne dela on,
ampak teta pomlad.

Rene Erjavec, 4. a

BAKLA

Zjutraj v Piranu
je Katja pela v sopranu,
ko se je pred vrati pojavila škatla,
v kateri se je skrivala bakla.

Katja je bila navdušena,
a bakla je bila obkrušena.
Mimo pride učitelj,
ki je zelo hiter.

In reče: Nič ne skrbi,
saj vedno razsvetljava nam gori.
Bakla je izgledala kot krogla
in res je bila okrogla.

Učiteljica je obljubila,
da ga bo na pohod povabila.
Ko se je stemnilo, se je od bakle posvetilo.

Vsi so bili veseli
in zraven so še peli.

Iris Podobnik, 4. a

NORI DAN

Zjutraj sem vstala in to tako počasi, da je bila ura že 7.30. Moja mama pa je samo prinesla škatlo z veliko perila in rekla, naj ga razvrstim. Jaz pa sem ji rekla, da ne morem, ker je ura že 7.30. hitro sem se preoblekla in brez zajtrka stekla v šolo. Skoraj sem pozabila kroglo, ki sem jo rabila v šoli. Nato pa sem po pomoti obula očetove cikle. Pred hiš je bila zelena metla, ki sem jo morala pospraviti. Po poti sem videla rastlino, bilko, ki je po eni strani roža. A v šoli smo imeli šolski sklad. Aja ... pa nisem zamudila šole, ker sem prišla ob 6.40.

Izabela Novak, 4. a

DELA JE VELIKO

Teden se je spet začel. Znova je bil ponedeljek in vsi smo morali spet v šolo. Zjutraj sem mami obljubila, da bom prišla pred drugo uro. V šoli sem srečala prijateljico iz višjih razredov. V razredu imamo dvanajst luči, zato je bila zelo huda razsvetljava. Učili smo se o zemeljski atmosferi. Vsi učitelji so imeli kratek pogovor, zato je še prej naša razredničarka malo zamudila. Doma sem po 3. uri poklicala dedka, da me pride iskat. Na babičinem balkonu je cingljal zvonček, ki pozvoni, ko se strese. Največkrat se strese takrat, ko ga veter premakne. Ko sem hotela iti nahranit vseh pet mačk, je zunaj tam po sredini ceste hodilo mravelj za celo vojaško četo. Potem ko sem vse opravila, sem se lahko poljubno odločila, kaj bi počela. Izbrala sem trening oziroma vadbo igranja na harmoniko.

Marina Erjavec, 4. a

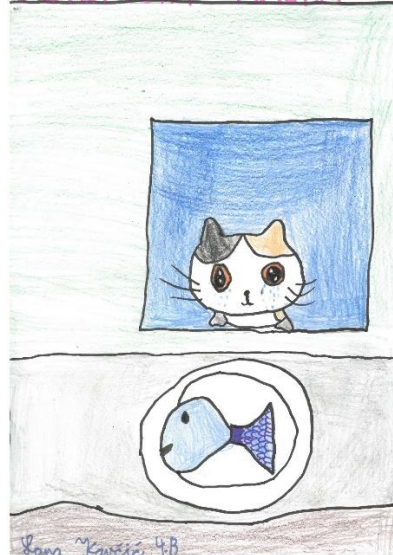
OPEKAČ OŽIVI

Nekoč je živel opekač za kruhke. Ves dan in vso noč je pekel slastne kruhke. A nekega dne je zmanjkalo kruhkov. Opekač ni mogel peči brez kruhkov. Zato je zajokal: Jaz želim kruhke, kruhke mi dajte. Neuporaben sem brez njih. Ljudje so tako opekač odklopili in ga zaprli v prašno omaro. Minevali so tedni in meseci, opekača pa še vedno niso uporabili. Na njem so bile že pajčevine in prah. Odločil se je, da si bo poiskal novo hišo, kjer ga bodo rabili. Tako se je izmuznil iz omare in odšel. Pozvonil je na sosednja vrata in vprašal: Ali imete slasten kruhek? Sosedji vendar niso jedli kruha, zato so ga neprijazno zavrnili. Žalosten se je odpravil naprej. Vsakega, ki ga je videl, je vprašal, če ima vsaj drobtinico kruha. Medtem pa je nekaj lepo zadišalo in bližnja pekarna se je odprla. Opekač je takoj stekel noter. Peka je vprašal, ali lahko dobi malo kruha. Opekač je takoj pojedel kruh, nato pa je vprašal peka: Ali še kaj želiš od mene, da me tako čudno gledaš? Pek je seveda želel denar. Opekač ni imel niti centa, zato mu je poplačal tako, da je pekel kruhke. Tako sedaj pa opekač ni več lačen, pek pa ima dovolj denarja.

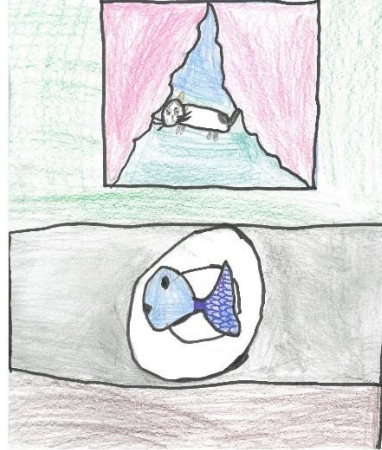
Julija Lipužič, 4. b

STRIP – POTEPUŠKA MAČKA

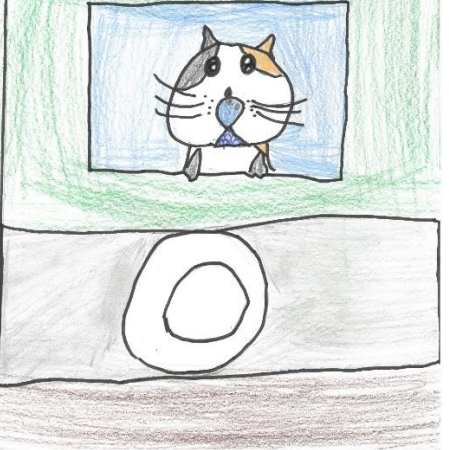
POTEPUŠKA MAČKA

Mimi muca se je odločila, da bo odšla po hrano. Videla je hišo, ki je imela okno in prav lepo je dišalo po ribi.

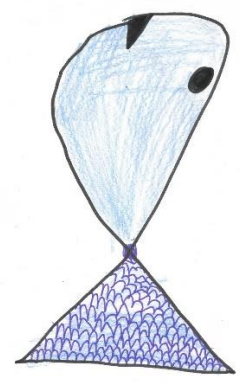
Mimi muca je odšla k oknu in ukradla ribo. In gospodinja sploh ni opazila. Tako je Mimi muca odnesla ribo k muckom.

Tako je Mimi muca odnesla ribo k majhnim muckom. Tako je imela Mimi muca kaj za pojediti. Majhni mucki pa tudi kaj za pojediti.

KONEC

Lana Kavčič, 4. b

Medvedek živi pri čebelah in čebela
ga dajejo hrano!

Ceriel Coenen Bertin, 4. b

HLADILNIK OŽIVI

Nekoč je bil en hladilnik. To ni bil navaden hladilnik, bil je nekaj posebnega. Ta hladilnik je oživel. Kakor vsi drugi hladilniki je tudi on moral ves čas stati v kotu kuhinje. In tudi on je moral ohlajati hrano, ki bi se sicer lahko pokvarila. A temu hladilniku kar ni šlo v glavo, zakaj morajo hladilniki ves čas stati na istem mestu, zakaj lahko ohlajajo le hrano in zakaj hrane ne smejo zamrzniti. Nekega dne je hladilnik kar meni nič, tebi nič stopil iz kuhinje in šel iskat kaj, kar bi še lahko ohladil. A že pri prvem poskusu, ko je hotel ohladiti kavč, ga je ponesreči kar zamrznil. Še nikoli ni ničesar zamrznil, zato mu je bilo to neznansko všeč. Tako je potem zamrznil še omare, pa mizo ..., dokler ni zamrznil cele hiše. Ljudem tamkajšnje dežele je grozila ledena doba, saj je hladilnik zamrznil vse, kar je našel, dokler ni srečal pečice. Bila je tako vroča, da se je hladilnik prestrašil in stekel v gore. Tam je zaradi strahu tako ohladil zrak, da je pričelo snežiti. In snežilo je prav ves čas, zato je v gorah tudi poleti sneg.

Rok Burnik, 4. b

BASNI

TAŠČICA IN SINIČICA

Taščica in Siničica sta hodili še v šolo. Proti koncu semestra se je Taščica mirno pripravljala na počitnice in si priskrbela veliko novih oblačil. Siničica pa se je ves čas pridno učila. Nekega dne ji je Taščica rekla: »Joj, Sinička, zakaj se pa ti samo učiš!? Pridi se malo zabavat z mano in drugimi!« Siničica ji je odvrnila: »Vi kar pojdite, jaz se pripravljam na končne izpite.« »Oh! Pa to je še daleč!« je rekla Taščica in se odšla zabavat. A prav hitro je prišel dan izpitov. Siničica je znala vse, Taščica pa prav nič. Zato je morala Taščica cele počitnice popravljati teste, ki jih ni opravila ... Siničici pa seveda tega ni bilo treba in je šla mirne duše in polna veselja na počitnice.

Neža Mohorič, 7. a

POLŽ IN VOLK

Nekega dne se je zajček Miha sprehajal po gozdu in je srečal svojega prijatelja polža. Ustavil se je in se začel pogovarjati z njim. Vprašal ga je, kje je bil ves ta čas, saj ga že dolgo ni videl. Polž pa mu je rekel, da je bil na počitnicah pri bratrancu. Povedal mu je, da sta se sprehajala po njegovem vrtu, nato pa je nekaj zagodrnjalo. Bil je volk. Počasi se jima je približeval. Onadva pa nista imela izbire kot stati tam in gledati, kako se bo odvijala situacija. Volk se je približal vrtu in strmel v kamne. Polž je dobil upanje in poskušal je zbežati, ko volk ni bil pozoren nanj. Uspelo se mu je skriti v kamne skupaj z bratrancem. Zajec Miha je samo stal in poslušal. Iz tega sta se oba naučila, da tudi če si majhen, ne smeš obupati.

Nikolina Đukić, 7. a

ZDRAVA PREHRANA – HEALTHY EATING

In my opinion, teenagers should eat at least three healthy meals per day, because eating good food is important for a teenager's body and its growth. The food kids and adults eat these days is nowhere near healthy.

If teenagers don't consume quality nutrition they can also get sick. A big problem nowadays is fast-food. Eating a lot of fast-food could have serious consequences, because it only fills you up, but does not give you what you need.

It's also bad if you go on a serious diet, in which you don't eat enough food. That could leave some long term problems on your body.

I would say, I have quite a balanced diet. I maybe eat a little too much sugary snacks on some days and I think I should change that. But on the whole, I eat a lot of different things.

In conclusion, the food you eat, should be balanced. You should eat small amounts of sugar and a lot of vegetables or fruit.

Maja Pirih, 9. a

I think that teenagers should eat lots of healthy food. Fast food includes lots of salt and it isn't really good for you. Teenagers should eat balanced meals. A lot of teenagers struggle with food disorders too. But as I have been told teenagers need a lot of food. If they don't eat properly their body won't grow how it's supposed to. They should have three meals a day including some snacks if they want.

If they don't consume quality nutrition their body won't get enough vitamins, protein and other. Their body won't grow as big, they could be overweight or too skinny. It could cause health issues, headaches, a lot of bruising and more.

I eat lots of different food. I used to be very picky when I was little but I kind off grew out of it. Now I eat more vegetables and fruit. I could maybe eat more vegetables but I don't like most of them. I would say I eat healthy and quality nutrition.

Tija Černilogar, 9. a

OPINION ESSAY ABOUT A FILM TO THE BONE

The movie that we saw at our English class really made me think. I feel like people with eating disorders can't stop, because when they look themselves in the mirror, they still see themselves not skinny enough. In my opinion, the problem lies in internet shows where the perfect body and skinny models are shown and everyone wants to be like them. And that is why they stop eating and after a while get used to this lifestyle and they can't stop. Moreover they don't feel good in their own skin and other people might be making fun of them and they take this much too seriously.

The film was good because it shows that such people live all over the world and we all know that, but if we don't see them nearby we pretend they don't exist. In the movie, the extent of starvation is very realistic. The girl didn't want to eat so her stepmother sent her to this healing and she didn't get any better, because in her eyes she still wasn't skinny enough. When she finally got aware it was almost too late.

I don't feel good seeing such people because it's really scary especially in knowing that they still want to be skinnier. Those people don't realize they are sick and they aren't listening to anyone who tries to help them. In my opinion, all we can do is tell the doctor, because if they aren't listening to us we can't do much more. Because in their own world they feel okay and they don't see themselves as sick people. If you were in their skin would you act differently?

Probably not, you are saying «yes I would» now, but you aren't in their skin and cannot know. Let me tell you why it is like that. They have this voice in their heads that keeps telling them not to eat or they will look awful. And they think it is the right thing to do. Some of them are trying to impress a person they like or they just want to be seen. Because they think if you are pretty, people see you. But what is pretty? What is a perfect body? If your bones are showing, do you think that is beautiful to people?

It's not. If you are going to keep worrying about how you look, people will see the worry in you and not the beauty. But if you feel good in your skin, people will see that and they will think »wow he/she look good« and that will make you feel good, too.

I know it is hard to convince yourself that you are beautiful, but you are. Everyone is perfect in their own way. Looking and acting like others doesn't make you perfect. Being what you are and looking like you want does. So if that means anything to you, be brave enough to be yourself and don't listen to the voice in your head, it will only get you in trouble. After all who cares what others think?

Karin Gnjezda, 9. a

TO THE BONE

In this essay I am going to tell you a short version and my opinion about a film To the bone. The film is about a girl who had anorexia during her teenage years and did not know how to deal with it. I personally think that every teenager should watch this film.

The film is about a girl named Ellen. She was a successful artist who expressed herself in a very original way. Her art had very deep, somehow dark meanings. She also had a few fans. Once one of her fans killed herself because she was so depressed and unhappy with her life. The parents of the girl blamed Ellen that the girl made suicide because of influence of her.

However, Ellen's family situation was not an easy one. Her parents were divorced, her mum had a girlfriend and lived with her on the other side of the country. She lived with her dad who she barely saw and her stepmom and stepsister who supported her throughout the whole situation. Her family did not know how to help her anymore because she was so skinny. I think if she changed her mind set she could heal much faster. Her step mom made her step on the scale in front of her to see how much she weighed. She was so horrified when she saw the number. But you could see that Ellen was not comfortable. She didn't want to affect her family with her illness, but she did.

The last way of trying to help Ellen recover was a small organization called Threshold. Ellen did not like the idea of spending the time in a house where every move was controlled. I believe this this was a very good idea.

She met a lot of new people and she saw that she is not the only one with this problems. When she first walked in the house she met Luke a former ballet dancer and a very interesting person and also a really huge fan of her drawings. At first it was hard for Ellen because she did not want

to eat and she was doing exercise in bed to burn the calories. I personally think that she was doing this when she was not comfortable and she wanted to punish herself in a worry.

During her treatment she had a lot of ups and downs, but the important thing is that in the end she did it. She recovered and even let herself fall in love with Luke, who she had a very strong connection with throughout the movie.

This film is very good and has a deep meaning. I think Ellen was very strong and she did not just give up. She decided to fight. If you want to know more details about the film I recommend you watch it.

Larisa Gnezda, 9. a

TO THE BONE

I will write about the movie *To the Bone*. I think this movie is very educational, because it talks about anorexia and what happens if we aren't aware of it. I think that all people should be aware of how dangerous this disease is.

Ellen's family was aware of this and wanted to help her but Ellen refused their help. It seems to me, that if Ellen wasn't so depressed because of one thing from the past, she wouldn't have been sick. All people can be affected from bad experiences and this shows in their lives. Eli was a very good artist who posted her art on Tumblr and many people liked her arts. Everything was great until one girl who followed Ellen on Tumblr killed herself and the girl's parents started blaming Ellen for their daughter's death. After that Ellen became very depressed. When she went to Threshold, a house where people with similar problems lived, she became aware of her problem. She obviously didn't have a good time there and she wanted to leave. I think one reason she wanted to escape were the feelings she had for Luke. She and Luke seemed like a really good couple but clearly, she couldn't love another person fully until she cleared up the problems from her past.

When Ellen fixed her relations with family, mostly with her mother, she agreed to go back to Threshold. Then she got a reason to continue her life and in the end she was a happy person. To sum up we need to be aware about illnesses like anorexia. Because otherwise it can lead to a very serious problem.

Maida Mujkić, 9. a

TO THE BONE

The best thing about the movie, was the complicated plot which offers the viewer the so-called "food for thought".

Firstly, it was Eli's eating disorder that led to what she was going through later on in her life. I feel like it was the distancing between her mother and father that caused her eating disorder to start forming. She posted her art on Tumblr, she had a darker artistic sense, and one of her fans that

related to her drawing so much that she committed suicide. Now this event, in my opinion, caused Eli's eating disorder to become anorexia.

Secondly, her step-sister actually convinced her to join a very good programme which was lead by Dr. Beckham. The program was lead in a house called Treshold where, when she first moved in, she met Luke, who nearly recovered from anorexia and a knee injury, which he got from a ballet accident. Later on, we also get to know that Luke was also a fan of Eli's art, because he problably started liking it when he felt sad of depressed from his injury. Later in the movie Beckham and Eli's family, minus her father, have a family-therapy in which both, her birth mother and step-mother, start to argue about what is good for Eli and what not. To stop their bickering Eli promises to do better, but she doesn't stick to her promise and continues losing weight. The reason she promised to do better was because she wanted her family to stop worrying about her and her health. She was sick of all the nagging she was getting for it.

Clearly all of those events lead to Eli running away. While on her way out she met Luke, who had just got back from his doctor's appointment for his knee. He asked her to stay because he needed her, as he had just realised his knee injury is permanent and needed something or in his case someone new to focus on, but Eli didn't listen to him and left anyway. I think she just didn't want to become treated like a case out of pity, because when her family had to take care of her she felt just the same.

Eli then went to Arizona to her birth mother, and the same night passed out when she went for a walk at night. When she passed out she hallucinated that she was sitting on a tree where she again kissed Luke, who was able to get her to see how skinny and sick she was. That moment when she was unconscious she realised in her subconsciousnes why people around her were always so worried for her health and maybe Luke was like the other half that helped her realise all that.

When she woke up she found the courage that she needed all this time, to go back home to her step-mom and step-sister. She decided to keep continuing on in Dr. Beckhams program. She chose life.

In conclusion I still don't know the real reason that caused her eating disorder and later anorexia. The only thing that I know is that the death of her fan made it even worse. But in the end she decides to accept the help she was getting all along. The only thing I would change in the film is that I would focus a bit more on Luke's and Eli's relationship.

Maja Pirih, 9. a

TO THE BONE

Eating disorders are becoming more and more common, especially with teenagers, that's why I think their parents should help them and make them understand what they're dealing with. Since the movie "To the bone" is about a girl with anorexia and eating disorder I think parents and teenagers should watch it because the representation of anorexia is really good. In my opinion, a

lot of people think eating disorders and anorexia aren't serious. Everyone should definitely get to know more about these illnesses before they talk about them. I feel that it wasn't easy filming the movie. I think that the actress Lilly Collins who plays Eli did amazing in the movie, she had to lose a lot of weight for the role, did an amazing job and people on the internet still complained about how skinny she was. I personally really liked the movie. Here are some reasons why. When Eli's mom looked at her, she was so shocked by her skinny appearance. She told Eli that she looked like a ghost and that in fact is what people think about people like Eli.

Firstly I think how would you feel if someone looked at you with fear in their eyes and said "oh my gosh, look at you, you're so skinny", because that was how people saw Eli. I think everyone who is dealing with these kind of problems has a reason. For example, Eli's fan killed herself and she thought it was her fault. Also one of my favorite scenes in the movie is for sure when Eli is at the table and tries her favorite snack and everyone was so proud of her. Also the scene when Eli and Luke went to the restaurant to hang out.

Moreover, the movie also has a bit of a dark side. For example, when Eli's mom made her a burger shaped cake with the title Eat up, it was so wrong. For one thing one of the best things for Eli was meeting Dr. William Beckham who helped her so much and was also very understanding to her. In fact I think going to that home was a good decision, before she was dealing with anorexia alone and then she met her friends and they helped her so much. All eating disorders, bulimia, anorexia... were introduced really good. I feel like that because I have a friend who was dealing with bulimia and I went through some kind of eating disorder myself and being afraid to eat isn't fun at all.

Lastly I will always say that check on your friends and family and ask them how they're doing, because you never know what someone is going through. And maybe you could be the person to help them, and that's my opinion on this movie and eating disorders.

Nuša Tominec, 9. a

TO THE BONE

I think this film is great but I do feel it could have a better ending. Eli is an anorexic girl who spent a better part of her teenage years being shepherded through recovery programmes, only to find herself several pounds lighter. In my opinion, it could continue, or there should be a second part of this film. The best thing is that it shows how things could end and how you can help when this happens. For a better ending, I feel that the film should actually show how Eli recovers. It seems to me that Eli isn't very comfortable at first but then she finds herself and becomes friends with people like her.

According to her dealing with anorexia, she meets an unconventional doctor who challenges her to face her condition and embrace life. Clearly, we can see that Eli is making up excuses why she isn't eating, is spitting her food and only eats foods with low calories. She is aware of the fact that she's hurting her close family but she just cannot stop. I think in reality this disease really functions

in such a way. At times the viewer thinks that her condition is getting better but then it deteriorates again and in the end Eli nearly dies.

I also feel more things should happen between Eli and Luke because they were real soul-mates, which is what the viewer can see throughout their relationship. But in the movie, they only went to one date and kissed. Despite the fact, that Luke knew Eli was stubborn and wouldn't listen to her doctor, he still loved her. In my opinion, Eli is very cold-hearted, but Luke is a loving person. Eli has gone through so much blame for no reason, so she became like that. I liked the kissing scene that was very expected but just not in that moment for me. Luke should wait more and they should go on more dates than just the one. Not only did they kiss too early but also it wasn't a great reaction of Eli to be that mad.

All in all, the drama is centered around the physical and mental effects of this eating disorder. Furthermore, the most important thing of the film is the message it gives to the audience, because it talks about a disease that some of people suffer in the world and can't see that they really have this problem that can carry them to death. In other words, I think that the message saved many young people of anorexia even of death. So, what I mean by there is no other film like this that it shows the reality of the disorder. The film shows how to cure it. Overall, the film was really great.

Tija Černilogar, 9. a

DRŽAVNO TEKMOVANJE ZA ZELENO PERO 2023

GOZD – SAMO DREVESA ALI VEČ KOT TO?

Gozd. Za večino ljudi miren kotiček, kjer se lahko sprostijo in uživajo v tišini. Pa bo vedno tako? Verjetno ne, vendar s pravilnim ukrepanjem lahko gozdove ohranimo bolj ali manj enake. Ljudje smo mnenja, da je gozd potrebno ohranjati, vendar ko se zavemo ukrepov, ki bi jih bilo potrebno upoštevati za doseganje tega cilja, se nas veliko ustraši. Nekaj pa je tudi takih, ki so mnenja, da je gozd le neuporabno izkoriščena površina, ki bi jo bilo potrebno posekati.

Na srečo je takih ljudi vedno manj in vse bolj se zavedamo, kam nas vodijo vse emisije, ki jih povzročamo. Veliko se nas zaveda, da je gozd pomemben, saj proizvaja kisik in povzroča ponore ogljikovega dioksida. Še več nas ve, da je gozd eden glavnih obnovljivih virov narave. Ali je res tako? Seveda je eden glavnih virov, ki nam omogoča lagodno življenje, vendar s pretiranim izkoriščanjem in naravnimi katastrofami zadnjih let kmalu ne bo več tako.

Gozdovi se obnavljajo in rastejo počasi, zato lahko škodo, ki se dogaja danes, povzročajo napačne odločitve, sprejete pred 30, 40 ali več leti. Gozdovi na našo srečo pokrivajo kar 60 % Slovenije, kar je dobro, vendar moramo zato še posebno paziti nanje in jih negovati.

Vir: https://www.google.com/search?q=po%C5%BEar+na+krasu&client=firefox-b-d&source=Inms&tbm=isch&sa=X&ved=2ahUKEwiass2lt6H-AhWkvbEDHZqMCdkQ_AUoAXoECAMQAw&biw=1920&bih=955&dpr=1#imgrc=dne8QUPgsLg4bM (11. 4. 2023)

Prav s tem razlogom je k nam prišel g. Matevž Konjar, ki sodeluje v projektu **Gozdovi za prihodnost**. Predstavil nam je gozdove in nam pomagal k lažjemu razumevanju, zakaj in kako je potrebno skrbeti zanje. Z željo, da bi slovenski gozdovi ostali mladi in zdravi, sodelujejo z vsemi lastniki slovenskih gozdov ter jih spodbujajo k pravilnemu ravnanju z njimi. Strokovnjaki se trudijo genetsko sestavo gozda prilagoditi zdajšnjim podnebnim spremembam, kot so rekordno višanje temperatur, sušna obdobja ... Najbolj zdravi so mešani gozdovi, saj zagotavljajo genetsko pestrost, kar preprečuje prehitro širjenje škodljivcev (podlubniki). Gozdove ohranjamo mlade in zdrave z redčenjem in sekanjem starih dreves.

Vir: https://www.google.com/search?q=divje+jezero&client=firefox-b-d&source=Inms&tbm=isch&sa=X&ved=2ahUKEwj-pmut6H-AhWBR_EDHclDAqgQ_AUoAXoECAIQAw&biw=1920&bih=955&dpr=1#imgrc=p39_puZL8MDPU (11. 4. 2023)

Zaradi slabših odločitev v preteklosti se je lansko leto zgodil tragični požar na Krasu. Tudi v preteklih letih je Kras že večkrat gorel, vendar nikoli tako obsežno. Ta huda naravna nesreča se je

zgodila zaradi pogozdovanja z napačnimi vrstami dreves, kot je bor. Ta seveda hitro raste in je ena redkih drevesnih vrst, ki uspeva na rešetastih tleh apnenčastega krasa. Vendar pa ni avtohtona vrsta in kot se je izkazalo, hitro gori, posledično je zgorelo kar 3500 ha naravnih površin.

Ljudje se seveda na začetku sploh nismo zavedali resnosti položaja. Seveda nas je vse po tihem skrbelo: »Kaj če požar pride do nas?« Vendar imeli smo srečo, ki je morda naslednjic ne bo. Živo se spomnim trenutka, ko sem ležala na plaži v Poreču in kartala s prijateljicami, ko je naenkrat začelo »snežiti«. Seveda smo se spraševali, kaj bi to lahko bilo, ko pa smo zagledali velik dimni oblak, ki se je valil proti nam, mi je postalo jasno, da se je požar razširil. Ko je končno padel prvi dež in je gasilec uspelo ukrotiti požar, so se začela takojšnja pogozdovanja. Tudi na naši šoli smo se odločili, da priskočimo na pomoč.

Vir:https://www.google.com/search?q=pogori%C5%A1%C4%8De+na+krasu&client=firefox-b-d&source=Inms&tbn=isch&sa=X&ved=2ahUKEwjg8fTOt6H-AhVPRPEDHct-BpUQ_AUoAnoECAEQBA&biw=1920&bih=955&dpr=1#imgrc=5Ljr_nkaGCdveM (11. 4. 2023)

Zjutraj smo se zbrali na avtobusni postaji in odpeljali smo se na Cerje. Tam nas je najprej nagovoril župan, nato pa so nam pojasnili, katere vrste dreves se bo sadilo in zakaj nekaterih ne. Zdaj se mi zdi nekoliko žalostno, da nas je na trdna tla postavilo šele pogorišče, ki je stalo pred nami. Hitro smo se lotili dela. Bilo je precej težko, saj je bilo v tleh več kamenja kot zemlje same. Zabavali smo se, za hrano in pijačo je bilo poskrbljeno in po končanem delu smo bili vsi zadovoljni, saj smo vedeli, da smo naredili nekaj dobrega. Namen je bil, da vsi prostovoljci skupaj posadijo 18000 dreves. Sadili smo avtohtone sadike črnike in puhastega hrasta. Izkušnja je bila izjemna in lepo se je spomniti na svoje drevo.

Veliko pa nam je povedal tudi gasilec Boris Peternelj, ki je bil eden od glavnih gasilcev, ko je šlo za gašenje požara. Na vprašanje: »Ali vas je kaj strah?« je odgovoril: »Ne, ko se odpravljamo gasit, sedemo v kamion polni adrenalina in nič nas ne more zaustaviti. Na mestu, kjer gori, delaš, zato nimaš časa misliti na strah, ko pa se zvečer uležeš v posteljo, vse nevarnosti pridejo za tabo

kot dim po ognju.« Pripovedoval nam je tudi o dogodku, ki bi lahko, če bi le nekaj šlo narobe, zaznamoval njegovo življenje. »Z gasilci pripravniki smo kontrolirali ogenj na nekem manjšem področju, kjer nevarnosti načeloma ni bilo, kar naenkrat pa se je proti nam razširil požar v krošnjah. To je ena najhujših oblik požara, ki lahko doleti gasilca. Vseh 30 pripravnikov smo umaknili, kar se je dalo daleč, nas osem poveljnikov pa je začelo gasiti. Požar nam je uspelo ukrotiti in ko se je dimna zavesa umaknila, se je vleklo nekaj najdaljših sekund v mojem življenju. Preštevali smo pripravnike in ko smo jih našteali vseh 30, se mi je kamen odvalil od srca. Šele kasneje sem se zavedel, kaj bi se lahko zgodilo.«

Vsaka izkušnja nas nekaj nauči, tako nas je tudi ta. Zdi se mi, da je prihodnost slovenskih gozdov lepa in zelena. Izkušnja je bila izjemna in vesela sem, da sem sodelovala v tem projektu. Seveda pa nima smisla ovinkariti. Do zadanega cilja, da bi bili vsi svetovni gozdovi zdravi, nas čaka še veliko dela. Vendar verjamem, da nam bo uspelo, le potruditi se moramo in stopiti skupaj. Zdaj ko je pogozdovanje na Krasu pri koncu, verjetno vsi verjamemo, da TRDO DELO OBRODI SADOVE.

Julija Alič, 7. a

KO SE SREDI POLETJA ZBUDIŠ V BELO JUTRO

19. 7. 2022 sem se zbudila v belo jutro. Bila sem začudena, saj nisem vedela, kaj je to. Zdelo se mi je čudno, da bi bil to sneg. Vprašala sem mami, kaj je to. Dejala je, da so to saje, saj na Krasu že več dni gori. Bilo me je strah, saj sem vedela, da to ni nič kaj dobrega. Nekaj ur kasneje se je k nam privalil še dim. Upala sem, da se to čim prej konča ter da ne bi bilo večjih posledic.

Med sušnim poletjem se večkrat sproži alarm za požarno ogroženost. A na Krasu se vedno kaj dogaja, saj se ne upošteva pravil preventive pred požari. Tam je rasel predvsem bor, ki se zelo hitro vname, saj ne vsebuje veliko vode. Ko se njegovi storži vnamejo, jih odnese v zrak in pristanejo nekje drugje, kjer nato zagori. Boris Peternelj, poveljnik GZ Idrija, je dejal: »Ko se borovi storži vnamejo, so kot ognjene mine, ki jih, ko pristanejo, raznese.« Sedaj, ko je Kras skoraj uničen, ga je potrebo obnoviti. Organizirajo akcije, ki se jih lahko udeležiš in pogozduješ. Tudi sama sem se je.

V šoli so konec oktobra organizirali akcijo pogozdovanja na Krasu. Želeli so, da se je udeleži čim več učencev. In res se je je. Zjutraj se nas je na avtobusni postaji zbralo okoli 30 učencev, dve učiteljici in trije krajanje Spodnje Idrije. Z avtobusom smo se odpravili na Cerje. Ko smo se vozili, smo videli, kako je požar opustošil in uničil gozd. Vsi smo bili zgroženi. Pred začetkom sajenja so nekaj besed povedali še župani občin, ki jih je prizadel požar. Nato smo se lotili dela. Sadili smo črni hrast, ki se težje vname. Boris Peternelj je dejal: »Težje se vname, saj nima smole, počasneje raste in ima več vode.« Ko smo kopali in sadili drevesa, sem si mislila: »Tu je več kamenja kot zemlje.« A kljub vsemu smo posadili več dreves, kot smo pričakovali. Dan smo zaključili ob 12.00 z zasluženim kosilom. Nato smo se odpravili proti domu. Zelo sem vesela, da sem se lahko

udeležila te akcije in pomagala vsaj malo obnoviti Kras. Dan mi je bil zelo všeč, vendar me je tudi spodbudil k razmišljanju, raziskovanju, ozaveščanju in upoštevanju pravil o podnebnih spremembah.

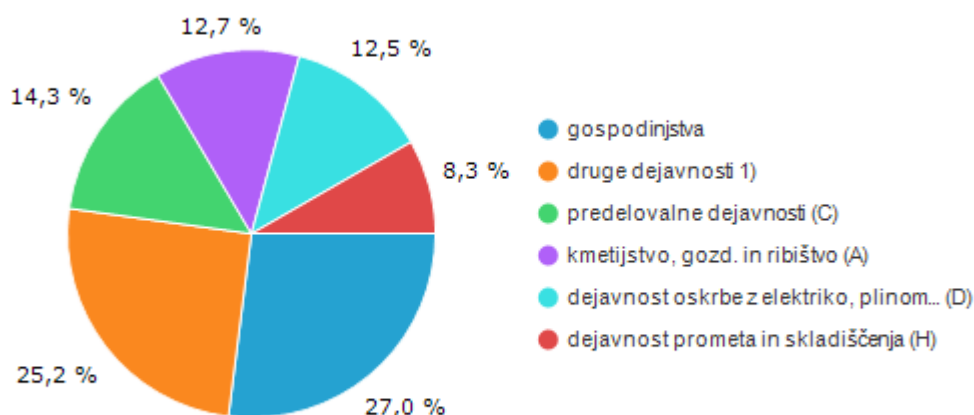
Vir: (osebni arhiv PGD Vrsnik)
(11. 4. 2023)

Vir: (osebni arhiv PGD Vrsnik)
(11. 4. 2023)

Vprašala sem se: »Zakaj vse pogosteje prihaja do naravnih katastrof?«

Vse to se dogaja zaradi **emisij** (izpustov) toplogrednih plinov, ti pa zaradi naravnih procesov in človeške dejavnosti. Najpomembnejši naravni toplogredni plin je vodna para. Vendar človek s svojimi dejavnostmi izpušča tudi velike količine drugih toplogrednih plinov, katerih koncentracije v ozračju se povečujejo, s tem pa se krepi učinek tople grede in segrevanje ozračja. Posledica pa so vse pogostejše naravne ujme, kot so suše, žledolomi, vetrolomi, požari ... Vse od naštetih uničujejo naše gozdove, ki s svojimi številnimi funkcijami ščitijo tudi človeška življenja.

© SURS

Vir: <https://www.stat.si/StatWeb/File/NewsImage/22349> (11. 4. 2023)

Ko sem leta 2014 doživela žledolom, sem imela le štiri leta, zato se ga ne spomnim prav dobro. Spomnim pa se, da so drevesa pokala in da smo bili brez elektrike. Vsi smo bili v strahu, saj nismo vedeli, kaj bo naslednji dan. Gasilci in ostali so posojali agregate za najnujnejše stvari. Po cestah so ležala drevesa, zato veliko cest ni bilo prevoznih. Veliko ljudi je pomagalo čistiti podrtá drevesa s cest. Posledice žledoloma se opazi še danes. Veliko dreves se je polomilo. Bila so uničena, ranjena, ranljiva. Če pustiš »mrtva« drevesa na tleh, je to dobro za živali in habitat ..., vendar se je takrat vanje naselil **podlubnik** (lubadar) in povzročil še enkrat toliko škode, kot je že naredil žled. V takih primerih smo lahko pričá tudi izumrtju določene drevesne vrste, saj niso prilagojene na take razmere. To pa občutijo tudi živali in ljudje. S tem pa so drevesa lahko ogrožena. Po takšnih katastrofah pa so po navadi bolna.

Vir: <https://images.24ur.com/media/images/600x600/Oct2015/61674700.jpg?v=d41d> (11. 4. 2023)

Vir: <https://i.ytimg.com/vi/c9DUkZXwyaA/maxresdefault.jpg> (11. 4. 2023)

Kaj lahko storimo, da bi preprečili takšne naravne katastrofe?

Kako preprečiti emisije toplogrednih plinov?

Zmanjševanje izpustov, kot nam jih narekuje Evropska unija, izgleda, da še dolgo ne bo prineslo željenih rezultatov. Matevž Konjar (mag. inž. gozd. – Zavod za gozdove Slovenije) nam je pojasnil: »Potrebno je narediti čim več **ponora**. **Ponor** pomeni, da odvezamemo ogljikov dioksid, ki ga gozd s fotosintezo pretvori v kisik. Torej, potrebujemo čim več gozdov.« Nadaljeval je: »Osebno mislim, da Slovenija s tem nima prevelikih težav, saj 60 % Slovenije pokrivajo gozdovi.« **Kar pa seveda ne pomeni, da nam za gozdove ni potrebno skrbeti.**

Podrtá in bolna drevesa je potrebno sekati, saditi moramo nova, gozd pa lahko tudi redčimo. Če ga redčimo, ga moramo po kriteriju zdravja, izgleda, vrste, cilja. Za podnebne spremembe pa je najboljši listnati in mešani gozd, s čim več različnimi drevesnimi vrstami, ki so prilagojene na različne stvari. Gozd mora biti **pester** z raznolikimi osebki.

Za konec pa vam na misel polagam še to, da čuvajmo gozd, saj je zelo pomemben za nas, ker v njem uživamo in se dobro počutimo. Če pa želimo imeti tak gozd, se moramo udeleževati akcij, ozaveščati prijatelje z ukrepi, z njim lepo ravnati in pustiti ogrožene rastline pri miru ...

Predvsem pa se začnimo zavedati, da je gozd naše nacionalno bogastvo in da ni samoumeven. Postanimo vzor tudi drugim državam!

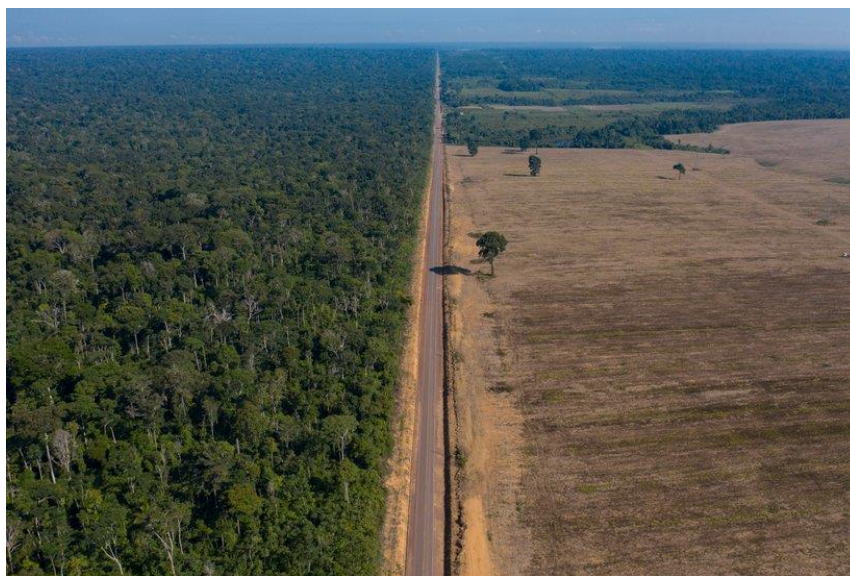
Manca Kosmač, 7. a

GOZD, KAKO NAJ PAZIM NATE?

Gozdovi, pljuča našega planeta. Zakaj so torej sploh pomembni in zakaj so si prislužili takšno ime?

Gozdovi so včasih pokrivali ogromen del zemlje, na nekaterih območjih ga še vedno, a ta številka se dnevno niža, pa naj bo razlog človekovo poseganje v naravo, požari ali pa druge naravne nesreče, ki so zaradi podnebnih sprememb vedno bolj ekstremne.

Za primer vzemimo amazonski deževni gozd. Vsako minuto v gozdu izgine za okoli 3 hektare dreves. Velikost lahko primerjamo s tremi malo širšimi nogometnimi igrišči. Vzrok? Kmetje in podjetja izsekavajo gozd, da tam posadijo plantaže palm in drugih rastlin ter naredijo pašne površine. Na posekanih mestih je gozd izgubljen za vedno, saj ga prst ni zmožna obnoviti. Zaradi vseh emisij in nezmožnosti ponora dreves amazonski gozd močno prispeva k segrevanju ozračja. Sedaj na leto proizvede več emisij CO₂, kot jih lahko posrka. S takšnimi težavami se na slovenskem ozemlju sooča tudi projekt Gozdovi za prihodnost, katerega član Matevž Konjar si je vzel čas in nam prišel predavati o tej temi.

OPUSTOŠENJE AMAZONSKEGA GOZDA

Vir:

https://images.24ur.com/media/images/820xX/Jul2021/e1de26ce7bfca9fa74b3_62587612.jpg?v=efce (11. 4. 2023)

V projektu odkrivajo načine, kako gospodariti s ponori CO₂ v ozračju, analizirajo, kaj se je dogajalo z gozdovi v preteklosti in kaj se bo z njimi zgodilo v prihodnosti (modelirni razvoj). Ljudi izobražujejo o pomembnosti gozdov, njihovi skrbi in podobnem.

O lanskih požarih na Krasu, kjer je zgorelo 3.000 ha gozda, pa se nam je za predavanje prijazno ponudil Boris Peternelj, poveljnik Gasilske zveze Idrija. Tudi ob teh dogodkih se je v zrak spustil nepredstavljen delež emisij. Dim se je videl do naših krajev in naj vam povem, da je bil občutek ob pogledu na nebo grozen. Požar se je hitro širil tudi zato, ker so na tistem območju rastle borovci, ki imajo veliko eteričnih olj in smole, ter zato, ker se je požar širil po krošnjah. V požaru je svoje življenje ogrozilo tudi mnogo gasilcev, ki pa nanj nimajo dobrih spominov. »Tisti dve minuti, ko smo se po nevarnosti preštevali, da smo se vsi rešili, sta bili najdaljši dve minuti mojega življenja« (Boris Peternelj). Dobra odločitev je bila, da so se na zdaj opustošenem Krasu sadili hrasti, ki so veliko manj vnetljivi kot borovci. V Sloveniji je razširjenih 5 vrst hrastov, na Krasu so sadili puhasti hrast (*Quercus pubescens*). Zraste do 20 m, zato se pri starejših drevesih ogenj težko razširi v krošnje in tako povzroči še večjo škodo. Res pa je, da bo trajalo veliko več časa, da bo Kras spet dobil svojo podobo, saj puhastemu hrastu najbolj ustrezajo pusta, suha in dobro prezračena tla. Črni bor, ki je ena od vrst, ki je bila na Krasu vzrok močnega požara, na takšnih tleh hitro raste, zato so ga v preteklosti tudi prinesli iz drugih koncev Slovenije. Zanimalo pa me je, kako izobraženi so na tem področju starejši od nas, zato sem se odločila, da nekoga intervjuvam.

Simon Jurca, rojen leta 1972

Vir: Osebni arhiv (11. 4. 2023)

1. Kolikokrat ste v svojem otroštvu načeli kakršnekoli pogovore o gozdovih?

Kdaj pa kdaj, seveda. Sploh v šoli, sicer je tega že 40 let. Večinoma o tem, kje so gozdovi, katere vrste dreves najdemo v njih, katere živali živijo tam, kako pomembni so za Zemljo. Že v 80. letih smo amazonski pragozd poimenovali »pljuča sveta«.

2. Ali veste, zakaj so gozdovi tako pomembni za dobrobit Zemlje?

Zaradi tega, ker tam nastaja daleč največ kisika, zaradi biotske raznolikosti tako rastlin kot živali, ker zadržujejo vlago, preprečujejo segrevanje ozračja, ker je tam zelo bogata prst, navsezadnje ne smemo pozabiti tudi lesa. Gozdovi so tudi življenjsko okolje številnim neciviliziranim skupnostim. Tudi v civilizaciji ljudje, sploh na podeželju, sobivajo z gozdovi. Ne moremo zanikati, da so izredno pomembni za življenje na Zemlji.

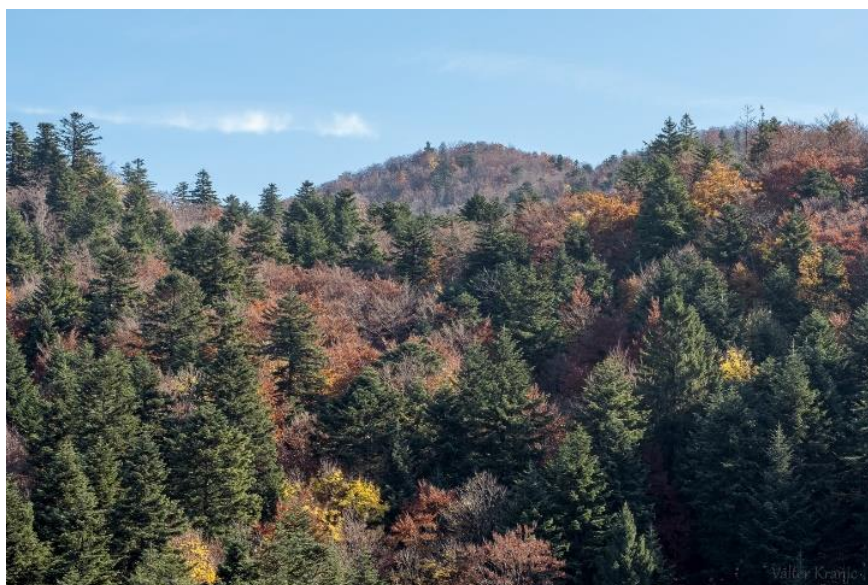
3. Kakšni so občutki in mnenje o lanskih požarih na Krasu?

Občutki? Obupno. Požari so na mestih, kot je Kras, normalni, saj je zelo suh. Treba bi bilo spodbujati kmetijstvo, ker to omejuje razraščanost gozdov. S tem bi lažje omejili nevarnost požarov. Ko se je dim prikazal tudi pri nas, sem si mislil, da še sreča, da imamo prostovoljne gasilce, ki so se tako borili z ognjem in s tem ogrozili tudi svoje življenje.

4. Ali menite, da ljudje dovolj pazimo na gozdove?

Očitno ne. Če bi ljudje dovolj dobro skrbeli za gozdove, nam ne bi bilo treba skrbeti ali govoriti o teh težavah.

Nad znanjem sem bila zelo prijetno presenečena. Intervjuvanec je izpostavil kar nekaj ekoloških, socialnih in proizvodnih funkcij gozda, kot so na primer ohranjanje biotske raznolikosti (ekološke funkcije), klimatske funkcije (ekološke funkcije), lesna proizvodnja (proizvodne funkcije) ter sobivanje gozdov in ljudi (socialne funkcije). Zelo pomembno je, da ljudi ozaveščamo o pomembnosti gozdov, da moramo včasih katero drevo posekati in paziti, da se gozdovi ne razraščajo nekontrolirano. Kot nam je povedal Matevž Konjar, so zdravi gozdovi tisti, ki so zelo raznoliki, tako vrstno kot gensko, saj v primeru napada katere invazivne vrste, kot je na primer podlubnik, ne bo napadel vseh dreves.

RAZNOLIK, PESTER GOZD

Vir: https://1.bp.blogspot.com/-SMMNqbS0Q6w/Xa7vZ2vCY-I/AAAAAAAAAPuE/Mvk_ZzIESCw80eYp96gyCz_1ft1I7-YowCLcBGAsYHQ/s640/DSCF9450.jpg

»Slaba« drevesa je treba posekati in odstraniti, da gozd lahko normalno raste naprej. Za čim bolj raznolik gozd pa lahko posekamo tako, da je delež vseh dreves enak. Če torej odgovorimo na vprašanje: *Gozd, kako naj pazim nate?* Slovenija je na zelo dobri poti, saj gozd še vedno pokriva okoli 60 % države. Z gozdom se gospodari sonaravno (95 % površin obnovijo z naravno obnovo, 5 % s sajenjem dreves) in trajnostno, saj je bil prvi gozdnogospodarski načrt izdelan že leta 1771, leta 1947 pa je bil prepovedan golosek. V nasprotju z našimi pa se za amazonski gozd niti približno ne skrbi dovolj. Gozd se izsekava in se ga ne obnavlja. Veliko vlogo pri gospodarjenju ima kapital, pomemben je takojšnji zaslužek, na ogrožanje rastlin in živalskih vrst ter segrevanje ozračja pa se ne ozirajo. Gozdovom lahko pomagamo vsi, tudi tako, da samo pomagamo širiti zavest ljudi o njihovi pomembnosti. Skupaj to zmoremo!

Vir: Osebni arhiv

Klara Jurca, 9. b

O SLOVENSKIH GOZDOVIH

Slovenija je tretja najbolj gozdnata država v Evropi. Turistom je velikokrat zanimivo posebej to, da v Sloveniji skoraj vedno, ko pogledaš v daljavo, vidiš gozd. Vendar pa Slovenci s tako razširjenim gozdom znamo sobivati in z njim dobro gospodariti.

Pogovarjali smo se z mag. inž. gozdarstva Matevžem Konjarjem, zaposlenim na Zavodu za gozdove Slovenije.

STROKOVNI INTERVJU Z GOZDARJEM

1. Zakaj je pomemben gozd?

Gozd je zelo pomemben za življenje na Zemlji. Je dom mnogim različnim organizmom po celem svetu. Pomemben je tudi pri globalnem segrevanju, saj za proces fotosinteze porabi veliko ogljikovega dioksida, ki znatno segreva naše ozračje. Pomemben je tudi za pridobivanje ene okolju najbolj prijaznih in vse bolj popularnih gradbenih materialov, lesa. Navsezadnje pa je tudi kraj, kamor se človek lahko zateče, ko je v raznih čustvenih stiskah. Gozd je zelo vsestranski in uporaben na sto in en način.

2. Ali podnebne spremembe vplivajo tudi na gozdove in kako je s tem v Sloveniji?

Seveda podnebne spremembe in segrevanje ozračja vplivajo skoraj na vse. Na gozdove segrevanje ozračja vpliva na več področjih. Začnimo kar pri drevesnih škodljivcih, ki so se v zadnjem času močno namnožili. Zakaj? Najbolj poznani so nam podlubniki oz. po domače lubadarji. Podlubniki najraje napadajo iglavce, le redko pa se zanimajo tudi za listavce. Za primer lahko vzamemo navadno smreko. Smreka je včasih rasla na višji nadmorski višini, vendar so jo ljudje zaradi lažje dostopnosti začeli saditi tudi v nižjih legah, saj so prišli do nje takoj, ko so jo potrebovali. Ker pa je v nižje ležečih krajih temperatura višja in podlubnikom bolj prija toplota kot višinski hlad, imajo zato veliko boljše pogoje za razmnoževanje in nasploh življenje tam. Posledično pa uničijo veliko iglavcev, ki zaradi njih propadejo. Podlubniki se tako zelo hitro širijo z drevesa na drevo in jih izsušijo.

Gozdarji se s tem problemom soočajo tako, da drevo, ki je poškodovano oz. se je začelo sušiti, posekajo, da se podlubniki ne bi začeli širiti naprej na druga drevesa. To je dobra rešitev, če seveda gozdarji dovolj hitro opazijo poškodovano drevo.

Vir: <https://h5p.org/sites/default/files/h5p/content/692944/images/image-5e10d5de4476f.jpg> (11. 4. 2023)

3. Kako pa je z naravnimi nesrečami, ki so uničile veliko slovenskih gozdov v zadnjih letih.

Spet smo pri podnebnih spremembah. Dve veliki naravni nesreči, ki sta se v zadnjih letih pripetili slovenskim gozdovom, sta nedvomno hud žledolom leta 2014 in lanski (2022) požar na Krasu. Obe naravni nesreči sta gozdovom povzročili veliko škode, gozdarjem pa obilico dela. Če začnemo pri žledolomu leta 2014, v katerem je bilo uničenega zelo veliko slovenskega gozda in se je močno zvišala tudi prodaja slovenskega lesa, ki pa je zelo nihala. Posledice takratnega žledoloma so vidne še danes, saj če se prehodimo skozi gozd, še vedno lahko opazimo izravana drevesa, ki jih zdaj razkrajajo glive in drugi zajedavci.

Seveda pa ne moremo mimo lanskega požara na Krasu, v katerem je bilo uničenih skoraj 3500 ha gozda. Slovenci pa smo po požaru stopili skupaj in zelo hitro začeli sanacijo poškodovanih območij. Do zdaj smo posadili že ogromno novih sadik hrasta. Ta je avtohton in gori veliko počasneje kot bor.

Vir: <https://eucbeniki.sio.si/geo9/2649/DSC00962.JPG> (11. 4. 2023)

Vir: https://static.primorske.si/foto/highres/gnweb/833568_pozar_kras_22-7_289.jpg (11. 4. 2023)

4. Ali s sekanjem gozda, pripravljanjem drv in kurjenjem le-teh za ogrevanje tudi škodujemo okolju in segrevamo ozračje?

Kot vemo, je tudi pri kurjenju lesa stranski proizvod ogljikov dioksid, ki je glavni krivec segrevanja ozračja. Vendar pa, če pogledamo na situacijo ogrevanja na drva na dolgi rok, je ta metoda veliko bolj okolju prijazna. Zakaj? Ogrevanje na drva velja za obnovljiv vir energije, ker ko mi zakurimo nekaj polen drv, se v ozračje spusti nekaj ogljikovega dioksida, ki pa ga drevo nekje v gozdu porabi za proces fotosinteze in ima od tega korist drevo, ki je dobilo potreben plin, mi pa se lahko s tem lesom ogrejemo.

Lahko pa na to pogledamo tudi z druge plati. Koliko CO₂ spustimo v ozračje pred samim kurjenjem? Če se s traktorjem odpeljemo do našega najbližjega gozda, posekamo nekaj dreves ter iz njih naredimo drva. S prvo metodo v ozračje izpustimo ogljikov dioksid le iz traktorskega izpuha. Če pa kurimo z nafto, pa smo izpuste CO₂ naredili že v procesu črpanja, da o dolgi poti sploh ne govorimo. Torej veliko bolj onesnažimo okolje s kurjenjem na nafto.

Vir: <https://www.bolha.com/image-w920x690/drva/suha-ali-sveza-bukova-drva-tudi-mesana-drva-49-57-eur-slika-23070931.jpg> (11. 4. 2023)

5. Ali se gozd v Sloveniji širi ali krči?

V Sloveniji zadnja leta propada vedno več kmetij, posledično se opušča tudi košnja travnikov in pašnikov, ki se čez nekaj let zarastejo in postanejo gozd. Torej se kljub naravnim nesrečam gozd v Sloveniji širi.

6. Ali je to, da se gozd v Sloveniji širi, dobro ali slabo?

Seveda ima širjenje gozdov tako prednosti kot tudi slabosti. Če začnemo pri slabostih, lahko omenimo zelo hitro širjenje divjadi pri nas. Kmetje se s tem le s težka soočajo, saj jim divje živali povzročajo veliko preglavic, kot so na primer: uničevanje njiv in polj ter nevarnost lova na pašne živali. Če pa širjenje gozdov pogledamo z dobre plati, lahko omenimo, da več kot je dreves v gozdovih, več je ponora ogljikovega dioksida.

7. Kaj je prva stvar, na katero pomislite, ko se sprehajate po gozdu in zagledate golosek, blatne luknje traktorskih gum in vsepovsod lesne opilke?

Veliko ljudi prvo pomisli na to, kako so gozdarji uničili ta del gozda. Vendar to ni povsem res. Z gozdom je treba pravilno gospodariti, pod to metodo spadajo tudi sečnja dreves in čiščenje gozdnih površin. Torej ko zagledate tak kraj, ne obsojajte gozdarjev, saj oni gozdu samo pomagajo s tem, da ga čistijo in redčijo, da se preveč ne razraste.

Ker pa ne moremo na vse gledati zgolj samo s strokovnega vidika, sem o tem, kako gozd vpliva na človekovo duševno zdravje, povprašala kar samo sebe, in kako jaz gledam na gozd kot stvaritev narave.

INTERVJU Z MANO

KAKO MI GOZD POMAGA PRI MOJEM DUŠEVNEM ZDRAVJU

1. Kaj naredim, ko pridem iz šole utrujena od vsega znanja, ki so mi ga učiteljice predale, in me od njega boli glava?

To je zelo dobro vprašanje, saj lahko vsak odgovori drugače. Marsikdo moje starosti, bi se verjetno »butnil« na kavč pred televizijo ali telefon ali pa bi sedel za računalnik in igral igrice. V moji glavi pa je tisti trenutek samo misel o pogledu na zeleno drevje, petje ptic, žuborenje potoka in nasploh zvoki NARAVE. Čim prej, kot mi čas dopušča, se oblečem letnemu času primerno in se odpravim na sprehod v bližnji gozd. Glede tega pa imam kar veliko srečo, saj živim na vasi, obdani z naravo. Ko se sprehajam po poti do meni najbližjega potoka, predihavam svež zrak in poslušam naravne zvoke. Na tej poti pa se sprehodim tudi skozi več različnih gozdov. Nekateri so umetno zasajeni iglasti gozdovi, nekateri mešani, nekateri pa tudi samo listnati. Čisto vedno pa, ko zavijem po poti do velike stare bukve, se dotaknem njenega debla in pogledam v njeno krošnjo. Ko sem to počela nekaj časa, sem ugotovila, da mi to drevo vsakič, ko se ga dotaknem, pošlje nekaj svoje energije in tako se umirim in napolnim z močmi za nov dan.

2. Kakšno vlogo je imel gozd pri mojem odraščanju?

Ko sem bila majhna, mi je bil gozd vedno najljubša igralnica. Tam sem lahko uporabila vse, kar mi je prišlo pod roke, pa naj je bila to palica, kamen ali pa smrekov storž. V gozdu je bila vedno senca, zato je bilo tudi poleti tam prav prijetno hladno. Spomnim se nekega poletnega popoldneva, ko so starši, stari starši, stric in teta odšli pograbit seno na travnik, nas otroke pa so pustili, da smo se lahko igrali v gozdu, kjer je bila senca. Takrat je v nas otrocih gozd vzbudil polno domišljije in igrali smo se do poznega večera.

Z gozdovi in naravo sem v stikih od malih nog in se znam v njem lepo obnašati in ga koristno uporabljati. Žal velika večina moje generacije nima take možnosti. Posledica tega je tudi to, da je mladina preveč časa v okvirjih telefonov, računalnikov, itd., saj ne vedo, kako lepo je stopiti ven in se odpraviti peš v gozd.

3. Kaj vse nam gozd lahko ponudi?

Gozd nam ponuja zelo pestro izbiro dobrin. Njegova največja dobrina je nedvomno les, ki nam služi kot okolju prijazen gradbeni material. V njem raste tudi veliko užitnih in okusnih rastlin in gob, ki jih ljudje uporabljamo za pripravo raznovrstnih jedi. Kar pa je morda najbolj pomembno, pa je to, da je gozd prostor, kjer se lahko umirimo in si »napolnimo baterije«.

Tako v moji glavi izgleda predstava o pomenu gozda za nas ljudi. Menim pa, da bi si moral vsak človek zastaviti podobna vprašanja, kako mu gozd lahko pomaga pri fizičnem in duševnem zdravju. Izpostavila pa bom še to, da je dostop do gozda brezplačen, zato izgovorov ni!

Nika Tušar, 9. b

PESMI O GOZDU

GOZD

Gozd šumi, gozd šelesti,
v gozdu je jezero, v katerem življenje živi.

Tam so ribe, tam so hlačke
in krilca majhnih ljudi.
Tinca tam jih vidi in poleti. Še sama tista
krilca dobi.

Gre do slapa, tja gredo v mraku,
kjer vse se takoj stemni.

Zdaj kresničke, zdaj lisičke poletijo,
nosijo Tinco, naša Tinca pa zaspi.

Jasmina Uršič, 6. a

GOZD

Gozd je lep kraj, lepši od veliko stvari.
Morda je celo najlepši kraj na svetu.

V gozd lahko greš,
če si žalosten,
če si vesel,

če si jezen ...

Ni važno, kako si razpoložen,
zmeraj lahko greš v gozd.

Val Leban, 6. a

GOZD

Kako lep je ta naš gozd.
V njem se pravi čudeži godijo.

Premagali so marsikateri požar,
a nam vseeno dajejo kisik.

Kako lepo je vanj vstopiti
in začutiti svež vonj narave.

O, gozd, naš prelepi dom.

Neža Pirih, 6. a

GOZD

Prav prelep je ta naš gozd.
V njem se pravi čudeži godijo.
Ptički pojejo, metuljčki že letijo.

Ko pride pomlad,
se v njem vse prebudi.
Lepših ni nikjer na svetu
polj in rek in brd, gozdov.

Marsikaj so premagali,
od žledoloma do požarov.

Taja Alič, 6. a

GOZD

Včasih bel, včasih rjav
z nami je vsak nov dan.
V njem gobe nabiramo
in ptičke poslušamo.

Čeprav je tam tiho,
vedno se počutim lepo.
V njem je polno življenja,
rastlin in kamenja.

Srne čez polja hitijo,
veverice se po drevesih podijo.
Pes čez podrte veje skače,
deklica pa za njim teče.

V gozdu uživamo vsi,
zato ga čuvajmo mi.
Saj za zrak skrbi,
ki ga potrebujemo mi.

Manca Kosmač, 7. a

GOZD

Zjutraj v gozdu zašumi
in vse se prebudi.
Vse zaživi in mrgoli.

Ptice pojo in prepevajo.
Voda šumi in žari, se blešči.
Živali se podijo in smeji.

To počnejo ves dan.
A tudi dan postane zaspan
in mrak hitro pride
in vse v sanje zavije.

Drejc Gnezda, 6. b

ČAS V GOZDU

Vedno mi je prav lepo,
ko v gozdu gledam v vodo.
Sinice tiho pojejo
in hitro mimo letajo.
Vse mirno se mi zdi,
le voda hitro mi beži.
Ura hitro mimo gre,
kmalu šest bo že.
Čas je že, da grem domov,
a kaj, ko je tako lepo.
Domov moram hitro oditi,
da me noč ne prehiti.
Odpravim se počasi,
saj hitro se mrači.
Ko domov končno pridem,
se zamislim:
Kako čas v gozdu hitro mine,
sploh ko sonce sije.

Nina Sedej, 8. a

GOZD

Prelepi gozd,
kaj ti dandanes delajo?
Smeti vate mečejo,
nič nate ne mislijo.

Prelepi gozd,
kako se lahko sam zanetiš?
Gasilci te pridejo rešit,
da ohranili bi te.

Prelepi gozd,
kaj vse skrivaš?
Od živali do potokov, jam ...
ob tej naravi uživaš,
vsi te občudujejo.

Tija Černilogar, 9. a

LETNI ČASI

Kako lep je ta naš gozd.
Pozimi, ko se shladi,
ko snega zapade
in vsa drevesa zasneži.

Spomladi, ko se sneg tali,
se medved zbudi.
Poišče si hrano
in zbeži.

Poleti, ko sonce močno zažari,
čebele cvetlice nabirajo
in cvetni prah v čebelnjak nosijo.

Jeseni, ko poletje nam zbeži,
se medved skrije in zbeži.

Lara Prezelj, 9. a

GOZD

V gozdu našem nič ne cveti,
a ko sonce posije, nov svet se rodi.
Ob potoku v gozdu zvončki cvetijo,
globlje v temi živali še spijo.

A zdaj poletje prihaja,
s tem gozd se zbudi.
Drevesa šumijo, živali se lovijo
in med drevesi rajajo čisto vse dni.

A že se bliža teta jesen,
s seboj prinese veter,
ki vsem drevesom odnese lasulje,
le iglavcem in gobam ne.

A gobam se bodo zimzelene rastline smejale,
ker bodo v človekovi juhi pristale.

Tina Krapež, 7. a

GOZD

Ko pomlad se prične,
gozd zeleneti začne.
Tedaj ptički pojo
in živalice se budijo.

Gozd v vseh barvah cveti,
da ti duša poleti.

Vonj cvetlic te k njemu vabi,
saj tvojo prisotnost rabi.

A kaj, ko živali nevarne se podijo
in nimajo vsi poguma, da bi ga obiskali.
saj ne vedo vsi,
da se tudi one človeka bojijo.

Marija Ruseska, 8. a

RAZNE PESMI

LJUBEZEN

Ljubezen
zadene te kot bolezen.
Naredi, da celo noč ne spiš
in samo o njem misliš.

Ljubezen
kot da nisi trezen.
Za vsak pisk pogledaš telefon,
da vidiš, če je on.

Ljubezen,
da kar sam nase si jezen.
Metuljčke v trebuhu ob njem dobiš,
da kar omedliš.

Karin Gnjezda, 9. a

Katarina Pisk, 9. b

NA POMLADNO JUTRO

Ko roža prva spomladi zacveti,
ko jutranje sonce me z žarki prebudi.

Hlad jutranji mi glas razbistri
in sanje v misli prelevi.

Ob šestih trideset sonce že gore obsveti
in skozi okno se pogled odpre mi
na pomladno jutro,
ki ga naznanja lastovka veselo.

Nika Tušar, 9. b

RADA HODIM

Rada hodim v hribe,
na gore plezam
in se spuščam v doline.

In ko sem na vrhu,
veter mi prepiha glavo,
takrat šele opazim
prečudovito to naravo.

Nika Tušar, 9. b

OB TEBI

Mlada si,
ob tebi listje še nežneje šelesti.

Ob tebi sonce v mraku
še močneje sveti.

Ob tebi vse se zdi,
kot da življenje v pravljici živi.

Nika Tušar, 9. b

Nika Tušar, 9. b

NA SLOVENSKI ZEMLJI

Lepših ni nikjer na svetu
polj in rek in brd.

Nikjer ni boljših češenj in marelic,
nikjer ni grozdja boljšega za vino.

Ta zemlja rodovitna,
obdana s krvjo in znojem,
s slovensko trmo in najboljšim gnojem.

Na njej je moja domovina,
žlahtna kapljica jo polni
in domača hrana moč ji daje.

Slovenija, od kod lepote tvoje,
tvoji čari, tvoja zemlja rodovitna,
neizprosna, ki nosila je rodove
in rodila naše je plodove.

Nika Tušar, 9. b

LITERARNI PRISPEVKI Z LITERARNEGA NATEČAJA TUDI PRI NAS JE POTEKALO OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

OSAMOSVOJITEV SLOVENIJE

Ko nekdo omeni osamosvojitve Slovenije, vsi najprej pomislimo na 10-dnevno vojno, ki je potekala na našem območju. Seveda vsako leto obeležujemo dan samostojnosti in enotnosti, vendar za mlajše generacije to nima velikega pomena. V šoli nas učijo in nam povedo osnovne stvari o osamosvojitvi, vendar jih mnogi preslišijo. Vsi vemo, da so bile tudi vojne žrtve, ampak za nas mlajše so to neznani ljudje, ki so umrli, preden smo se mi rodili, zato do njih ne gojimo posebnih občutkov. Vendar ko se pozanimaš in malo povprašaš ljudi o spominih na ta dogodek, se zaveš, da je bil še kako pomemben. Zato sem zbrala nekaj občutkov in spominov v upanju, da približam ta dogodek še komu. Zgodbo mi je pripovedoval Primož Alič, ki je dogodek doživljal na prav poseben način, saj je bil še otrok.

»Spomnim se, kako smo bili veseli ob razglasu rezultatov referendumu o osamosvojitvi. Praznovali smo in preko televizije gledali, kako so na drog prvič obesili slovensko zastavo. Oče je bil že takrat malo živčen, a ga je mati pomirila. Zvečer smo se odpravili spat, otroci smo bili veseli, saj smo vedeli, da se bomo v šolah kmalu učili slovenskega jezika. Zjutraj, ko sem vstal, so bili že vsi pokonci in bledih obrazov strmeli v prva jutranja poročila. Ko sem pristopil bližje, sem zagledal, čemu bledica na njihovih obrazih. Napovedovalka je stala zraven tankov Slovenske vojske, začela se je vojna. V blokih, kjer smo živeli, ni bilo zaklonišč zato smo otroci odkrivali mesta, kamor bi se lahko zatekli v primeru zračnega napada. Čez kakšno uro so bili vsi moški določene starosti vpoklicani v boj. Živo sem videl, kako sta vojaka prišla iskat soseda in ga odpeljala. Naslednjih nekaj dni je minilo kot v počasnem posnetku. Vedno več ljudi je umrlo in vsako jutro smo se zbudili v strahu. Oče je namreč delal v Logatcu, nekaj kilometrov stran pa so stali tanki jugoslovanske vojske. Naslednji dan se je oglasila sirena, ki je napovedovala zračni napad na Idrijo. Spomnim se, da je bila nedelja, hitro smo spakirali nekaj najnujnejših stvari in stekli ven iz mesta. V trgovinah so v prejšnjih dneh vse artikle poleg hrane zamenjale plinske maske. Na srečo je bilo čez nekaj dni vojne konec in jugoslovanska vojska je umaknila tanke. Zvečer smo gledali poročila, v katerih so pojasnjevali, zakaj je prišlo do napada, kdo so smrtne žrtve in koliko jih je. Na srečo zračnega napada na Idrijo niso izvedli.«

Nekatere stvari v pripovedi so me prestrašile in mi pomagale razmeti, zakaj je za ljudi, ki so takrat že živeli, to tako pomemben dogodek. Pred vojno niso verjeli, da se lahko njim zgodi kaj tako groznega, zato so bili pretreseni in prestrašeni. Ker pa bo prihodnje leto minilo že 32 let od tega dogodka, vsi spomini nanj bledijo, zato je prav, da se kdaj pa kdaj spomnimo tudi nanje in jih mogoče zapišemo.

Julija Alič, 7. a

OSAMOSVOJITEV SLOVENIJE – DEDIJEVI SPOMINI

Vojna za osamosvojitve Slovenije se je pričela 27. junija in končala 7. julija 1991.

Takrat se je naša država borila z Jugoslovansko ljudsko armado (JLA) za samostojnost Slovenije. Zgodba v očeh mojega dedija: Moj dedi Ludvik je bil takrat star približno štirideset let. Živel je v bloku v Idriji. Imel je štiri otroke, eden od njih je zdaj moja mami in je bila takrat stara deset let.

Moj dedi je vozil reševalno vozilo in avtobus. Ko se je pričela vojna, so dedija poklicali, da je vozil avtobus z vojaki. Vojaki so se zbirali v Spodnji Kanomlji, od tam pa so jih z avtobusom odpeljali preko Idrije v Dole. Vojaki so bili stari okrog trideset do petdeset let. V Doleh so poveljniki razvrstili vojake in od tam so vojaki nadaljevali peš do dogovorjenih mest, ki jih ostale vojaške enote niso poznale. Dedija sem povprašal, če ga je bilo kaj strah. Odgovoril je, da ga ni bilo, saj so po radiu Koper poročali vsa potrebna navodila. Za stanovalce blokov so bila po radiu navodila, naj spakirajo svoje osebne stvari, dragocenosti in denar, ki bi ga vzeli s seboj v klet v primeru bombardiranja. Povedal mi je, da so vzeli tudi krampe in lopate, da bi v primeru porušenega bloka lahko prišli iz ruševin. Pripovedoval mi je tudi, da je Jugoslovanska ljudska armada sestrelila skladišče municije v Črnem Vrhu nad Idrijo, kjer je dedi zdaj doma in je to tudi njegov rojstni kraj. Kmalu po polnoči je grozovito počilo, po zraku so leteli strešniki in okna so popokala, ostanki municij in orožja so ležali po celem kraju. Kasarno so zažgali vojaki JLA, ki so po dogodku pobegnili v Ajdovščino. Dedi se spomni raztreščenih min okrog njihove hiše. Otroci so se morali igrati le znotraj svojih domov, da jih razstrelivo oziroma mine niso poškodovale.

Dedija je bilo zelo zanimivo poslušati. Všeč mi je bilo, ker je govoril zelo doživeto.

Tim Čibej, 7. a

TUDI PRI NAS JE POTEKALO OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

»Bilo je poletje leta 1991. Nekaj dni po končanem šolskem letu v osnovni šoli sem prvič slišala hrumenje letal. Strah me je bilo, da bo kakšno letalo spustilo bombo prav name. Tistega jutra smo se odpravili na kmetijo k moji babici. Moj oče je pripravil zatočišče pod zemljo, kamor smo odnesli hrano, pijačo, ležišča in na splošno vse potrebno za preživetje. V primeru bombnega napada bi bilo tako zatočišče zelo priročno. Spominjam se, ko je v trgovinah začelo primanjkovati zalog izdelkov in živil. Vsi so si namreč delali zaloge hrane v shrambah za čase, ko bi tega zmanjkalo. S starši smo vsak dan poslušali poročila po radiu in redno spremljali novice po televiziji. V slednjih je vedno nastopil politik Jelko Kacin. Slovenske radijske in televizijske oddajnike so nasprotniki poskušali uničiti. Njihov namen je bil, da ljudje posledično ne bi vedeli, kaj se dogaja v državi. Vsi smo bili v strahu, da bi prišlo do napadov in nasilja. Z mamo sva se bali, da bo oče moral oditi v vojsko in se boriti za našo državo. Največji strah pa je seveda predstavljala smrt. S težavo sem sprejemala, ko so jugoslovanski vojaki s tanki uničevali ceste, stavbe in domovanja Slovencev. Vsak dan vojne je

terjal tudi žrtve obeh vojsk. Težko je bilo dojeti, da se vse dogaja nedaleč od mene, v moji domovini. Tistega četrtega pa so novinarji poročali, da se jugoslovanska vojska umika s slovenskega ozemlja. Porajalo se je upanje, da vse še ni izgubljeno. Nekaj dni po tem se je osamosvajanje Slovenije uradno končalo in vsa sovraštva na ozemlju naše države so bila ustavljena. Kljub temu da je vojna na srečo trajala le 10 dni, smo bili vsi veseli, da se ni razvila še naprej in se nekaterih območij Slovenije ni niti dotaknila.« Tako se osamosvojitvene vojne Slovenije spominja moja mama.

Neža Mohorič, 7. a

OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

Že babica mi je pripovedovala,
da potekala je vojna,
ko se je Slovenija odločila,
da se bo od Jugoslavije odcepila.

Prišel je dan,
ko so morali nekateri potegniti orožje na plan,
nekateri pa so morali biti v pripravljenosti,
da bi v zaklonišča skrit se šli.
Po cestah so barikade postavili
in vsi v strahu so bili,
ker so se poki slišali
in so njihovi sorodniki v boj odšli.

Nekateri so se vrnilo,
a drugi so za vedno odšli,
saj za nas so se borili,
v tej 10-dnevni fronti.

Za nas ostaja le spomin
na vojake, tanke in polja min,
a Slovenijo smo si izborili,
zato bomo vsi vedno v srcu hvaležnost gojili.

Manca Kosmač, 7. a

SANJE

Verjemi v svoje sanje
in še jaz verjel bom vanje.
Skupaj si narišiva
črto najinega življenja,
Zapojva si to pesem
v osrčju hrepenenja.

Ker vem, da ti me ljubiš,
in ker vem za vse skrivnosti,
ki se skrivajo v najini norosti –
v mladosti.

Nika Tušar, 9. b

MOGOČNI GOZDOVI

Gozdovi, gozdovi,
mogočni gozdovi!
Ko veter zapiha,
drevo nežno zaniha.
Pomaha nam v slovo,
saj pade počasi na travo mehko.
Mogočni gozdovi
kot zeleni valovi.

Zraven njega gozdarji,
ki kot temni viharji
razburjajo morje,
ustvarjajo polje
za krave, za mleko,
za palmovo olje.
Mogočni gozdovi
kot zeleni valovi.

Klara Jurca, 9. b

Klara Jurca, 9. b

GOZD

V gozdu je najlepše spomladi,
takrat vse cveti in diši
in srce nam veselo drhti.

V gozdu je najlepše poleti,
ker ne moreš verjeti, kako je glasno,
ko živali in ptice glasno svojo pesem pojo.

V gozdu je najlepše jeseni,
ki jo naznanja šumenje listov pod nogami,
ko vkorakaš vanj s svojimi željami.

V gozdu je najlepše pozimi,
ko sneg drevesa pokriva

in počasi vsa narava počiva.

Tudi ko sonce sije, je v gozdu lepo,
ker je vsepovsod vroče, le gozd nas hladi
in ti čas teče tako, kot potok žubori.

Ker v gozdu ne more biti drugače kot lepo!

Meta Tušar, 8. a

KONEC

Gozd bo utihnil.
Nič več ptičjega petja,
veter bo upihnil
zadnjo sapo iz cvetja.

Hitro, prav hitro
zgodbe bo konec,
tako kot v pravljici
počil bo lonec.

Zdaj ni več vasi,
nastalo je mesto
in rečno strugo
spremenili so v cesto.

Prvič se vprašam:
Kdaj bo konec vsega?
S kitico odlašam,
končno konec je tega!

Neža Mohorič, 7. a

GOZD

Gozd, lepota slovenskega ozemlja,
lepota hribov in dolin.
Čez brda in gorovja naša se bohota
do kotlin.

Listavci šumijo in iglavci dišijo,
ko stopiš vanj na sončen dan.
Zgodi se ti, da včasih
domov prideš ves zaspan.

Pa vendar je gozd bolan.
Tudi če mu žalega storimo,
več kot si želimo,
nas ščiti iz dneva v dan.

Bilo lepo bi,
če namesto velikih mest stale bi vasi.
Morda bi gozda in planjav več videli.

Julija Alič, 7. a

MIREN GOZD

Po gozdu mirnem se sprehajam,
v nežne veje se zaletavam.
Poslušam, kako ptice prepevajo gori v
krošnjah,
prav lepo jih je poslušati.

Misli me preletavajo in mi govorijo, kako bi bilo
tam gori,
Ampak sama vem, da bom zmeraj tu doli.
Prepevam si pesem, ki me pomirja,
a le mislim, da je ptičja pesem mirnejša.

Veter skozi telo mi piha,
počutim se, kot da bi letela.

Imam občutek, kot da sem v pravljici,
zdaj pa se v gozdu gugam na gugalnici.

Pišem pesem, ki me opisuje
in pri vsem dopolnjuje.
Veliko stresa je v zraku,
zato hodim ob visokem tlaku.

Dion Habe, 6. b

1/2 litera, nika, Iza Walland 2002/03

Iza Walland, 7. a

Nika Mlakar 2002/03

Nika Mlakar, 7. a